

Ádám bukásakor elvesztette lelke igazi támaszát, eljátszotta az isteni jelenlét meghitt fényét és azzá a szeszélyes, ingerlékeny és boldogtalan lénné lett, amilyennek a története azóta mindig mutatja. Erély és gyengeség váltakozása, hol nemes, hol aljas tettek, erőteljes kezdeményezések s a végén kudarcok jellemzik. Ilyen volt a lelke állapota önmagában, nem szólva az Isten ráneheződő haragjáról, melyet nyomán követett vagy maga után vont az Isten visszahúzódnása. Elvesztette lelke szellemi életerejét és épségét, ami szükséges volt természeté teljességéhez és ahhoz, hogy képessé legyen teljesíteni a célt, melyért teremtetett, ami szükséges volt mind erkölcsi sértetlensége, mind boldogsága érdekében. Mint a bágyadt, az éhez, vagy a beteg, nem tudott többé egyenesen állni és lerogyott a földre. Ilyen állapotban születünk mindnyájan e világra és Krisztus azért jött, hogy megváltoztassa ezt az állapotot és visszaadja azt a nagy adományt, melyet Ádám egykor elvesztett. Ádám kiesett Teremtője kegyéből s rabszolgává lett, de Krisztus azért jött, hogy újból szabaddá tegyen minket és meghozza nekünk a gyermekkéfogadás lelkét, ami által Isten gyermekeivé válunk, és ismét mint Atyánkhoz közeledünk Hozzá.

J. H. Newman: A lélek vágya Isten után

Krisztus leereszkedve megismétli mindannyiunkban, amit megtestesülésében tett és szenvedett. Képződik bennünk, születik bennünk, szenved bennünk, feltámad bennünk, él bennünk. És mindez nem események sorrendje által, hanem egyszerre történik, mert mint Lélek jön hozzánk, egészen holtraváltan, egészen föltámadva, egészen élve. Mindig érezzük születésünket, megigazulásunkat, megújulásunkat, mindig holtraváltan a véteknek, mindig feltámadva a megigazulásra. Egész üdvrendje mindig bennünk van egészen minden részében egyszerre. És ez az isteni jelenlét adja mindannyiunknak a jogcímet a mennyre. Ezt fogja Ő elismerni és elfogadni az utolsó napon. Önmagát fogja elismerni, önmaga képmását bennünk, amint visszasugározzuk Őt, és Ő körültekintve egyszerre észreveszi, hogy kik az Övéi, azokat, akik vissza-sugározzák Neki képmását. Ránk nyomja képmását a Lélek pecsétjével, hogy igazolja általa: az Övéi vagyunk.

J. H. Newman: A keresztény élete és munkája e világban